

gift er det eneste mulige Middel til at sikre en klog og retfærdig Afgørelse og er det eneste sikre Alternativ i Forhold til Krig. Fordi den britiske Regering tror paa Voldgift, vilde den som et første Skridt undertegne den fakultative Bestemmelse. Voldgift vilde udgøre et betydeligt Fremskridt med Hensyn til Vedtagelse af en almindelig Afrustningstraktat.

Ved Siden af Voldgift og Afrustning maa Forbundets Midler styrkes paa forskellig Maade. Han vilde fremhæve to: Konventionen om finansiel Støtte og Modeltraktaten om Styrkelse af Midlerne mod Krig. Forhaabentlig vilde 3. Udvalg kunne fremlægge et Forslag til en almindelig Konvention om finansiel Støtte, og England vilde paa Stedet undertegne den under Forudsætning af, at den var gensidig, og at kun Stater, der undertegner den almindelige Afrustningskonvention, der maatte blive oprettet, kan nyde godt af Konventionens Bestemmelser.

Modeltraktaten om Styrkelse af Midlerne mod Krig var en videre Udbygning af Pagtens Art. 11. I den nuværende Form kunde Traktaten næppe antages, men han foreslog, at den omarbejdedes og fremlagdes til Undertegnelse paa den næste Forsamling.

Den tyske Udenrigsminister *Stresemann* tog sit Udgangspunkt i Konferencen i Haag; de Spørgsmaal, der dér var forhandlet, var af afgørende Betydning for Tysklands materielle Liv og dets suveræne og uafhængige Stilling, og han udtalte Tilfredshed med, at man var naaet til Forstaaelse om Ophævelsen af den militære Besættelse af tysk Territorium. I denne Forbindelse mindede han om, at Saar-Området endnu stod under fremmed Administration, og han haabede uden dog at tage noget Initiativ, at det Skridt, der nu var taget, ogsaa vilde faa Indflydelse paa denne Sag, idet han fremhævede Mac Donalds Ord om, at en politisk Overenskomst frembyder ligesaa megen Sikkerhed som Regimentet af Soldater.

De af forskellige Delegerede afgivne Erklæringer angaaende de retlige Midler til Fredens Sikring, fortjener den største Op-

mærksomhed, navnlig Englands og Frankrigs Antagelse af den fakultative Bestemmelse maa betragtes som et lykkeligt Tegn paa Voldgiftstankens sejrige Fremgang. Tyskland har altid fulgt den mellemfolkelige Domstols Virksomhed med fuldstændig Tillid.

Stresemann følte sig i Overensstemmelse med Briand med Hensyn til mange af de internationale politiske Spørgsmaal, Briand havde talt om en Lakune, der maatte udfyldes. Med Hensyn til den Maade, hvorpaa dette kunde gøres, var Stresemann uenig med ham. Den tyske Regering havde altid ment, at Udgangspunktet for alle Forsøg paa at sikre Freden maatte være Udvikling af de fredelige Midler til Løsning af mellemfolkelige Stridigheder.

Der er imidlertid et Spørgsmaal, der er meget vigtigere end Sanktionerne, og det er den almindelige Afrustning. Alle de foregaaende Talere havde understreget dette. Det tyske Standpunkt er saa ofte fremsat, derfor behøvede han ikke at gentage det. Man maa aldrig glemme, at Forbundet maa fuldføre denne store Opgave, og at dets Autoritet beror paa den Energi, der ofres denne Sag.

Et andet Spørgsmaal af ikke mindre Betydning for Forbundet er Mindretallenes Beskyttelse. Spørgsmaalet var blevet rejst i Raadet af Kanada og Tyskland; visse Begivenheder i og udenfor Forbundet syntes at retfærdiggøre, at Spørgsmaalet rejstes. Med Hensyn til Fremgangsmaaden ved Behandlingen af Klager er der af Raadet vedtaget Resolutioner, der utvivlsomt betyder en Forbedring. Man har Ret til at haabe, at Gennemførelsen af de nye Regler vil gøre Forbundets Garanti mere effektiv og derigennem skabe en ny Tillid blandt Mindretallene. Dog har man ikke imødekommet alle den tyske Regerings Henstillinger. Det, som den tyske Regering navnlig ønskede, var at hidføre en Løsning af det principielle Spørgsmaal om, hvad den Forbundet paahvilende Garanti betyder, hvor langt den strækker sig, og hvorledes Forbundet skal opfylde denne Forpligtelse.